

VĚŽNĀK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

SLOVO OTCE TOMÁŠE

Nastal nám čas prázdnin a dovolených, kdy budeme mít možnost se zastavit ...

JEDEN DEN NA PETROVĚ

Ve čtvrtek 17. května jsme s dětmi, které chodí do náboženství, vyrazili autobusem do Brna ...

8. CERVENCE 2012 / Č. 79

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

redakce

P. Tomáš Caha
Mgr. Květa Zažimalová (KZ)
Lenka Mezerová

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažimalová

typografická úprava

Mgr. David Zažimal

další autoři příspěvků

Mgr. Jan Zach (Jan)

tisk zajistil

FIBOX, s.r.o.
Janouškova 215/20,
CZ-674 01 Třebíč
tel.: +420 568 840 036
fax: +420 568 841 037
e-mail: info@fibox.cz
www.fibox.cz

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 200 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi
a kolportéři z bratrských farností

**Stanovisko redakce
se nemusí ztotožňovat
s obsahem zveřejněných
příspěvků.**

**Anonymní příspěvky
nezveřejňujeme!**

STR.	NÁZEV
3 slovo otce Tomáše
4 zvěstovatel Mesiáše
5 těšíme se na prázdniny
6 desatero výchovy
7	.. úcta k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu / Slavnost Nejsvětějšího Srdce
8 bajka o fikovnících
10 setkání / ze života farnosti
11 modlitba řidiče / Noc kostelů
12 Vysočina - kouzelný kraj a náš milovaný domov
13 Vzkříšení
14 Jeden den na Petrově
15 Jeden den na Petrově - červená skupinka
17	... svatební obřady / blíží se dny volna / jména v našem městě
18 rok 1993 - Hluboká nad Vltavou
22 ministrantská soutěž
23 toužebné čekání
24 Milující Bůh / den otevřených dveří
25 křesťanská média u nás doma
26 správné odpovědi velikonoční soutěže
27 oblečení ministrantů
28 informace

Uzávěrka příštího čísla bude 19. srpna 2012!

NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 20,- Kč.

S LOVO OTCE TOMÁŠE

Nastal nám čas prázdnin a dovolených, kdy budeme mít možnost se zastavit od každodenních povinností a najít si čas na odpočinek, prožít pěkné chvíle v přírodě se svou rodinou či přáteli. Pro tyto chvíle Vám nabízím dva příběhy k zamyšlení:

Jednou svatý Antonín z pouště odpočíval se svými učedníky před chatrčí, když šel kolem lovec. Překvapilo ho, že je Antonín tak uvolněný, a protože situace nespĺňovala jeho představu tom, co by měl svatý mnich dělat, vyjádřil svoji nelibost.

Antonín mu řekl: „Napni svůj luk a vystřel šíp.“ Lovec tak učinil. „Napni jej znovu a vystřel další šíp,“ pokračoval Antonín. A lovec to ještě mnohokrát zopakoval.

Nakonec se ohradil: „Otče Antoníne, když budu luk pořád napínat, tak praskne!“

„A tak je tomu i s mnichy,“ odpověděl Antonín. „Kdybychom přehnali jistou míru, zničilo by nás to. Proto je správné si čas od času odpočinout.“

Pojď dál,“ řekl Bůh. „Tak ty bys se mnou chtěl udělat interview?“

„Jestli máš čas,“ řekl jsem.

Bůh se usmál a odpověděl: „Můj čas je věčnost, a proto je ho dost na všechno. A na co se mě vlastně chceš zeptat?“

„Co tě na lidech nejvíc překvapuje?“

Bůh odpověděl: „To, že je nudí být dětmi, a tak pospíchají, aby dospěli, a když jsou dospělí, zase touží být dětmi. Překvapuje mě, že ztrácejí zdraví, aby vydělali peníze, a pak utrácejí peníze za to, aby si dali do pořádku své zdraví. Překvapuje mě, že se natolik strachují o budoucnost, že zapominají na přítomnost, a tak vlastně nežijí ani pro přítomnost, ani pro budoucnost. Překvapuje mě, že žijí, jakoby nikdy neměli umřít, a že umírají, jako kdyby nikdy nežili.“

Bůh mě vzal za ruce a chvíli jsme mlčeli. Pak jsem se zeptal: „Co bys chtěl jako rodič naučit své děti?“

Bůh se usmál a odpověděl: „Chci, aby poznali, že nemohou nikoho donutit, aby je miloval. Mohou jen dovolit, aby je druzí milovali. Chci, aby poznali, že nejcennější není to, co v životě mají, ale koho mají. Chci, aby poznali, že není dobré porovnávat se s druhými. Každý bude souzen sám za sebe, ne proto, že je lepší nebo horší než jiní. Chci, aby poznali, že bohatý není ten, kdo má nejvíc, ale ten, kdo potřebuje nejméně. Chci, aby poznali, že trvá jen pár vteřin způsobit lidem, které milujeme, hluboká zranění, ale trvá mnoho let, než se taková zranění uzdraví. Chci, aby se naučili odpouštět, odpouštět skutkem. Chci, aby věděli, že jsou lidé, kteří je velmi milují, ale kteří nevědí, jak své city vyjádřit. Chci, aby věděli, že za peníze si mohou koupit všechno kromě štěstí.“

Chci, aby poznali, že opravdový přítel je ten, kdo o nich všechno ví, a přesto je má rád. Chci, aby poznali, že vždycky nestačí, aby jim odpustili druzí, ale že oni sami musejí odpouštět.“

Chvíli jsem seděl a těšil se z Boží přítomnosti. Pak jsem Bohu poděkoval, že si na mne udělal čas. Poděkoval jsem mu za všechno, co pro mne a mou rodinu dělá.

A Bůh odpověděl: „Kdykoli. Jsem tu čtyřicet hodin denně. Jen se zeptej a já ti odpovím.“

Lidé zapomenou, co jste řekli. Lidé zapomenou, co jste udělali, ale nikdy nezapomenou, jak se vedle vás cítili.

Přeji všem požehnaný čas prázdnin a dovolených.

otec Tomáš

ZVĚSTOVATEL MESAÍŠE

Bratři a sestry! Těsně před prázdninami oslavujeme muže, který má výsadní postavení v dějinách spásy: je to sv. Jan Křtitel, předchůdce Ježíše Krista. Svým postojem a veškerým jednáním je nám velkým příkladem. Litujme všeho, v čem jsme ve vztahu k Bohu a k lidem nebyli důslední, co jsme zanedbali, a prosme Pána o pomoc, abychom tak jako sv. Jan byl jeho věrným předchůdcem, my byli jeho věrnými následovníky.

Jan Křtitel je kromě Pána Ježíše a jeho Matky jediným, u kterého slavíme jeho narození. Mimořádné události před a po jeho narození naznačovaly, že se narodil svatý. Svatým se člověk nerodí, nýbrž stává, ale u sv. Jana tomu bylo jinak. Nebyl počat bez dědičného hříchu jako Panna Maria, ale narodil se bez něho, protože když Maria s počatým Ježíšem v lůně navštívila Alžbětu, byla tato naplněna Duchem Svatým a dítě se pohnulo v jejím lůně. Janovo narození bylo předpovězeno jeho otci Zachariášovi archandělem Gabrielem, ohlášen byl jako ten, který připraví Pánu cestu. Pro vysoký věk svůj i jeho ženy zapochyboval a proto zůstal němý až do synova narození. Při obřizce však splnil Boží požadavek a dal mu jméno Jan. Jakmile ho napsal na tabulku, uvolnila se mu ústa a začal mluvit. Ale ne tak ledacos. Byl to nádherný chvalo zpěv velebící Boha, že poslal světu Spasitele, a Jan v něm byl ohlášen jako „prorok Nejvyššího“, tj. Boží, který připraví Pánu cestu a dá jeho lidu poznání spásy v odpuštění hříchů z milosrdné lásky našeho Boha, s kterou přichází ten, který vychází z výsosti, tj. Ježíš. Po celém okolí se tehdy vyprávělo o těchto událostech a lidé se ptali: „Co z toho dítěte bude? Vždyť ruka Páně byla s ním!“

Jan pak odešel na poušť (pravděpodobně po smrti svých rodičů), kde pobýval až do vystoupení před izraelským národem. Žil tam ve velké skromnosti a odříkání, oblečen byl do šatu z velbloudí srsti a kolem boků měl kožený pás. Živil se kobyilkami a medem divokých včel. Jistě také dostal od pastýřů kousek chleba a trochu mléka. Z Božího vnuknutí počal kázat: „Obráťte se, neboť se přiblížilo nebeské království!“ S odvoláním na

proroka Izaiáše říkal: „*Hlas volajícího na poušti, připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!*“ Ti, kdo uposlechli, dávali se od něho křtít v Jordáně na znamení, že se zříkají hříchu a chtějí žít dle Božích přikázání. Dával jim i rady, co mají dělat: dělit se o hmotná dobra a na nikom se nedopouštět násilí. Když viděl přicházet příslušníky z řad farizejů a saduceů, řekl jim: „*Pokolení zmijí! Kdo vám ukáže, jak uniknout trestu, který už hrozí! Přinášejte ovoce hodné obrácení! Neříkejte zase: Náš otec je Abrahám! Vždyť Bůh může i z těchto kamenů vytvořit Abrahámovi děti! Sekyra je přiložena ke kořenům stromů a každý strom, který nenese ovoce, bude vyřazen a hozen do ohně!*“ Těmito a mnoha jinými slovy je napomínal k obrácení a upozorňoval, že přijetí křtu jako pouhého obřadu ani příslušnost k vyvolenému Božimu lidu ke spáse nestačí, víru je třeba naplnňovat životem! Těm, kteří upřímně toužili, dával útěchu: „*Mezi vámi stojí ten, kterého neznáte, ten je mocnější než já, jemu nejsem hoden rozvázat řemínky u opánek. Já vás křtím vodou, on vás bude křtít Duchem svatým!*“ Nikdy nezneužil domněnky obyvatelstva a otevřeně vyznal: „*Já nejsem Mesiáš!*“ Nepřisvojil si ani titul Eliáše či „toho proroka“, ponechal si jen ten, s nímž vystoupil: Hlas volajícího na poušti.

Když přišel Ježíš, Jan na něho ukázal slovy: „*Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa!*“ Když ho pokřtil, stal se svědkem sestoupení Ducha svatého i svědectví, které o něm vydal Bůh Otec, čili zjevení Nejsvětější Trojice. Potom se Jan a Ježíš poněkud rozešli, každý kázal a křtil na jiném místě. Ale věděli o sobě a Jan byl zcela podřízen Ježíšovi. Radoval se, když lidé za ním přicházeli, a říkal: „*Kdo má nevěstu, je ženich a ženichův přítel se raduje z ženichova hlasu.*“ To znamená: Kdo má církev, je Kristus a přítel Krista se raduje z jeho hlasu. A dodal: „*Má radost je tím dovršena! On musí růst, já se umenšovat!*“ Proto je těžko vysvětlitelnou skutečností, že Jan poslal z vězení za Ježíšem své učedníky s dotazem: „*Jsi ty ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?*“ Není snadné připustit, že by Jan o Ježíši zapochyboval - byť pod tíhou žaláře a blížící se smrti. Spíše je

možné, že Jan chtěl docílit, aby v Ježíše plně uvěřili jeho učedníci, až on na světě nebude. Pána Ježíše to poselství vůbec nepohoršilo, ba právě naopak. Lidem, kteří Jana hledali, řekl: „*Koho jste vyšli na poušť vidět, proroka? Ano, říkám vám, víc než proroka. Mezi těmi, kdo se narodili z ženy, není nikdo větší, než Jan Křtitel!*“ Ano, sv. Jan si zaslouží, za splnění svého poslání i oběť života za dodržení Božího zákona, trvalou úctu.

Mne se sv. Jan Křtitel duchovně dotkl dvakrát. Moje matka se jmenovala Zdenka a měla jmeniny 23.června. Otec byl Jan a měl svátek druhý den. Celá léta jsem měl radost, že mohu popřát a uchystat dárek oběma rodičům současně. Až jednou tatínek řekl, že jeho rodina mu posílá přání k svátku na podzim, prý někdy v říjnu. Narodil se na Václava, ale to jméno mu nedali. A tak jsem prohlížel všechny možné kalendáře v měsících září a říjnu, ale žádný Jan tam nebyl. Až jednou odkudsi, snad z nějaké knihy, vypadl pohled, na němž tátovi přála jeho sestra a matka k svátku a podle poštovního razítka jsem poznal, že je to zaměřeno k 29. srpnu, Umučení, tehdy se psalo „stěti“ sv. Jana Křtitele. Tak jsem mu s radostí oznámil, že má přece za patrona Předchůdce Páně. On se usmál a pravil: „*Tak to já budu radši slavit to Narození!*“ A drželi to s maminkou dál.

A teď druhé setkání, mnohem významnější. 24.6.1972 jsem byl v Praze vysvěcen na kněze. Tenkrát to byla sobota. Už je to 40 let, vidíte, jak ten čas letí! V druhé farnosti, kde jsem působil, je kostel zasvěcený Narození sv. Jana Křtitele. Sloužil jsem tam 15 let, než jsem přišel na Svatý Kopeček. Připadá mi to jako vyjádření toho, že sv.

Jan Křtitel je patronem mého kněžství! Jeho kostel je veliký, nádherný barokní chrám, až se člověk diví, na takovou vesnici – Osov u Hostomic, okres i vikariát Beroun. Vysvěcen byl 28. září 1738. A tak se tam slaví posvěcení s „národnostním zbarvením“ jako svatováclavské! Několikrát do roka se snažím osovské navštívit a sloužit tam mši sv. Je to veliká radost!

P. Jaroslav
Svatý Kopeček

TĚŠÍME SE NA PRÁZDNINY

V našem Třeštském potoku plyne voda, s ní ubíhá nejenom rovinou ale také různými zákrutami náš čas.

Rok s rokem si podávají ruce a je tu opět konec letošního školního roku. Po deseti měsících pilné práce se brány škol otevírají a žáci ZŠ i studenti s vysvědčením v ruce vykročí do vytoužených prázdnin.

Všem školou povinným, ale také všem vyučujícím ze srdce přeji krásné, sluníčkové dny,

prožitě ve zdraví, v radosti ze všeho pěkného a v pohodě s dobrými kamarády.

Kéž Anděl strážný vás provází každý den, na každém kroku!

Mějte se pěkně!

Šťastné cestování a také šťastné návraty všem přeje

O. Hrbková

DESATERO VÝCHOVY

Budou prázdniny. Tak mi dovoluňte, abych Vám poskytl několik rad pro Vaše děti a vnučata nejen o prázdninách, ale po celý život, než se osamostatní a postaví na vlastní nohy, či-li než se ožení, či vdají a založí vlastní rodinu.

K tomu Vám všem přeji a vyprošuji Boží požehnání, pomoc a ochranu.

Desatero výchovy

1. Nikdy se před dětmi nehádejte!
2. Svou lásku rozdělujte všem dětem stejně: nenadržujte!
3. Nikdy dětem nelžete, ani žertem! Co nesmějí vědět, to zamlčte, ale lhaním, nepravdou si nepomáhejte!
4. Mějte trochu kamarádský přístup ke svým dětem!
5. Když si vaše děti přivedou kamarády domů, chovejte se k nim tak, jak byste chtěli, aby se chovali jinde k vašim dětem!
6. Nikdy nekárejte a netrestejte své děti v přítomnosti jiných dětí!
7. Nehubujte děti pro jejich chyby, ale chvalte je za to, co je na nich dobrého! Tím dokážete upevnit v nich to dobré a dodáte sebedůvěru k dobré snaze!
8. Na otázky dětí vždy odpovězte! Není třeba říci vše, co vy o tom víte, ale stačí jenom to, na co se ptají a co stačí pochopit.
9. Přicházejte k dětem vždy s dobrou náladou! Jinak děti začnou být nejisté a začnou se vám vyhýbat.
10. Poroučejte co nejméně, jen to, co opravdu musí být! Když však poručíte, dbejte na splnění rozkazu a nezapomeňte je pochválit!
2. Když dítě říká ošklivá slova, smějte se tomu. Bude si myslet, že správný chlapík tak mluví.
3. Nesnažte se o žádnou mravní a náboženskou výchovu. Říkejte, že až mu bude jednadvacet, ať si vybere sám, čemu chce věřit. Vybere si, až vám budou oči přecházet.
4. Nikdy mu nic nezakazujte. Až bude později zatčen pro krádež automobilu, bude přesvědčen, že společnost mu ubližuje.
5. Uklízejte po něm pilně, co nechá povalovat. Tak v něm vychováte jistotu, že odpovědnost za vše je vždy jen na druhých.
6. Nechte ho číst, co jen chce. Příbor a talíř mu umyjte, ale za duševní potravu mu ponechte kdejaké odpadky.
7. Hádejte se před dětmi. Vyroste v nich přesvědčení, že ony za nic nemohou, všim jsou vinní ostatní kolem.
8. Dávejte mu peníze, kolik chce. Ať si nemusí sám vydělávat. Přece chcete, aby vaše dítě mělo lepší život než jste měli vy!
9. Obskakujte je stále a plňte všechna jeho přání: v oblečení, v hračkách, v pohodlí. Vychováváte sobce, neschopného se omezit kvůli druhému. Zajistíte mu tak, že se jeho manželství brzy rozpadne.
10. Vždy ho proti všem obhajujte: učitelé jsou proti němu zaujatí, spolužáci mu ubližují. Naučí se nevidět a neuznat svou chybu. Postaráte se tak, že s ním nikdo nevydrží na pracovišti ani v domácnosti.
11. Až bude z vašeho dítěte ničema, honem začnete prohlašovat, že si v ničem odmalička nedal říct.
12. Připravte se na bolavý a těžký život: vaše děti se vám o něj spolehlivě postarají.

Modlím se, aby se to Vás a Vašich dětí netýkalo. Buďte dobří a vyplatí se vám to!

Dvanáct rad jak vychovat zločince

1. Dávejte dítěti odmalička všechno, co chce. Tak poroste v přesvědčení, že má právo na všechno na světě.

Váš P. Jiří

ÚCTA K NEJSVĚTĚJŠÍMU SRDCI JEŽÍŠOVU

Měsíc červen je vždy bohatý na slavnosti, svátky, kněžská svěcení, primice... Jsou zasazeny do měsíce, který je zasvěcen Srdci Ježíšovu.

Encyklika papeže Pia XII. Haurietis aqua ze dne 15. května 1956 připomíná, abychom se s dary Srdce Ježíšova dobře seznámili a byli Pánu za ně vděční.

„Je třeba pamatovat, že úcta k Srdci Ježíšovu nespočívá ve vnějších úkonech, nýbrž v tom, aby se lidé povzbudili a s větším zanícením si plnili povinnosti křesťanské víry.“

Text známý pod názvem Dvanáct zaslíbení Srdce Ježíšova sestavil neznámý autor. Čerpal ze zjevení Pána Ježíše sv. Markétě Marii Alacoque (1647-1690), které měla v roce 1671.

1. Dám jim všechny potřebné milosti a požehnám jejich činnost.
2. Potěším je ve všech jejich obtížích.
3. Hříšníci najdou v mém Srdci nevyčerpatelné milosrdenství.
4. Vlažní se stanou horlivými a horliví dokonalejšími.
5. Ochráním ty, kteří se mu zasvětili a nepřestanou ho zbožně uctívat.

6. Vepíši do svého Srdce jména všech, kdo budou rozšiřovat úctu k němu.
7. Kde budou uctívat obraz mého Srdce, tam dám svůj mír a spojím rozdvojené.
8. Rodiny, které se s důvěrou na mne obrátí, ochráním v jakémkoli soužení.
9. Společnosti, které se dají pod mou ochranu, uchovám ve svornosti a uchráním je trestů, které si zasloužily.
10. Těm, kteří pracují na spáse duší, dám milost, že obrátí i nejzatvrzelejší.
11. Zahrnu nebeským požehnáním všechny, kteří o mém svátku přistoupí ke stolu Páně, aby odčinili urážky, kterých se mi dostává především v Nejsvětější Svátosti.
12. Má všemohoucí láska udělí všem, kdo po devět po sobě jdoucích prvních pátků mě přijmou, milost konečného setrvání. Nezemřou ve stavu nemilosti a bez svátostí. Mé Božské Srdce jim bude v posledním okamžiku bezpečným útočištěm.

P. Tomáš

SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE

V červnu jsme měli Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Potěšila jsem se nejen v kostele při mši sv. a adoraci. Také sestřička ze SSO - Sdružení smírných obětí, které u nás vede – poslala k zamýšlení tyto řádky:

Jsou srdce tvrdá, ale vznešená, která se v blízkosti hřejivého Srdce Ježíše Krista roztaví jako bronz v slzách lásky a smíření. A rozsvítí se!

Říkej se mnou: „Pane Ježíši, vzdal od nás jakékoliv vlažnosti. Nechceme být vlažnými!“

Přesvědč se synu, že Bůh má právo se nás

ptát: „Myslíš na mne? Setrváváš v mé přítomnosti? Vyhledáváš mou oporu? Hledáš mě jako světlo svého života, jako svůj štít, jako své všechno?“

Ujisti se proto znovu o svém předsevzetí: Ve chvílích, které pozemští lidé považují za dobré, budu volat: „Pane!“ Ve chvílích, které považují za zlé, znovu zvolám: „Pane!“

*Poslala sestřička Marie Václava Židlická z Brna
Lidmila Vokřínková*

BAJKA O FÍKOVNÍCÍCH

Pěkně zpoza plotu, přes větve nahlížel do zahrady, kde stály vyřádkovány palice vinných kmenů, na chudého příbuzného. Nebyl moc hezký, ten fíkovník tam za plotem. Měl dlouhé tenké uzlovité větve a chudé trsy zaprášených mladých listů se na jejich koncích bezradně chvěly. Vypadal

„Ty se máš,“ ozvalo se z druhé strany plotu vinice. Chudý bratránek se osmělil a chtěl si povídat. Co na to odpovědět?

„No jo, však ty taky...“

„Já? Já jsem k ničemu.“

„Ale jdi...“ přetvářal se.

„Vždyť se podívej... vypadám, jak po útku kobylek, po květech už ani památky, opadaly a nic po nich nezůstalo. Jsem prostě na nic...“

„No tak s tím zkus něco udělat! Nehrb se tak a pěkně se vypni, ke slunci, aby k tobě mohlo. A taky se trochu zapři a zkus zavrtat kořeny ještě hlouběji dolů. To nejde, brachu, zůstat jen na povrchu. Strom se, pane, musí činit, musí na hlubinu! Ono to taky něco stojí, to není jen nosit koše fíků, ale těch sil, co strom utratí, než dostane kořeny někam, kde teče voda.

dost nanovicovatě. A tak se na něj díval s útrpností a byl by si povzdychnul, kdyby se nebál, že probudí muže spícího v jeho vlastním stínu. Sám byl už zabalený do silného jarního lupení a mohl nabídnout spáči, co přišel po cestě, příjemný stín... Až se slunce trochu nakloní, bude zas pokračovat dál a strom bude těšit, že není na světě zbytečný, že své místo ve vesmíru zastává, jak se sluší a patří. Zálibně protáhl lístky a nechal si vánkem seřádit smítka prachu a přitom zavadil o jemné trsy malíkových plodů, které už mezi listy tu a tam nesl.

Je krásné mít plody a být prospěšný.

Nemůžeš jen čekat, že všechno přijde za tebou, takhle to v životě prostě není! Zkrátka zatni zuby (jestli něco takového fíkovník má) a spouštěj kořeny dolů a dolů a dolů...“

„Ale to já jsem dělal, ale ono to k ničemu není. Vodu táhnu, slunce sem svítí... a nic. Pořád nic...“

Chudý bratránek se zatvářil tak smutně, až mu na listech lehce zežloutly konečky.

„Prosím tě, to by uměl každý, vzdychat a ronit slzy. Ale máknout se trochu musí a zapřít se. Jinak to nejde. Ty si myslíš, že už vodu máš, ale

kdoví, kam ses to jen kořínky dostal. Nesmíš přestat! Podívej, vinař tě okopává a hnojí (upřímně se divím, proč to ten chlap dělá, když je přece jasné, že z tohohle mrtvého dřeva nikdy nic nebude), tak neskládej kořeny do klína a pěkně makej. Plody jsou výsledkem práce. Pěkně tvrdé práce přírody. Nemyšli si, že budeš jen romanticky vzdychat a fíky samy narostou...“

„Oni se o mně bavili, vinař a ten druhý, co ho moc neznám. Prý je to pan Majitel, co já vím? Mě asi nemá moc rád, nevyjadřoval se o mně dvakrát mile. Kdyby se vinař nepřimluvil, bylo by zle. Ale snad mám ještě chvilku.“

„No, nikdo nevíme dne ani ...Ale nediv se, bratránku, strom zabírá půdu, a když nepodává výkon, který se po něm chce, zabírá místo jinému, který by plody nést mohl. Podívej, i z každého mého plodu by mohla být řada stromů, kdyby měly ty podmínky, co máš ty... Neber to ve zlém, ale tak to je.“

„Ale já nevím, proč plody nenesu. Vlastně jsem si ani nevybral, abych tu rostl, a rostu, jak umím... nikdy by mě nenapadlo, že mám nést plody, kdyby se tuhle o tom nebavili ti dva. Zatrnulo mě, když se mluvilo o sekeře. Možná ji měli s sebou...“

„Ale ne, neměli, ten starý vinař mával rukama, jako že to není ještě třeba. On věří, že se stane zázrak.“

„Co to je zázrak?“

„Jako že se něco obrátí, že se změní něco, co je nezměnitelné, ale to dokáže jen Stvořitel.“

„To je ten, co dal všemu život a řád?“

„To je on, ale říkám to jen jako fakt, on zkrátka rozdál karty a teď s nimi hraje každý tak, jak umíš.“

Mladší fíkovník neodpověděl a tak pokračovalo jen šumění větru a pak se ozvalo zívnutí spáče ve stínu u cesty, vstal, protáhl se, vzal za provaz osla, který klímal vedle, a šli dál.

Na větev neplodného fíkovníku usedl vrabec. Pustil bílý šplíchanec, načepýřil se trochu a poskočil:

„Ty máš teda náladu, co to s tebou poslední dobou je?“

„Nenesu plody,“ zdrceně špitl fíkovník.

„Sem si všim... Tak to reklamuj!“

„Cože?!?“

„Řekni mu to, že neneseš.“

„Komu?“

„Stvořiteli přece, komu jinému? S jiným nemá cenu se bavit...“

„A jak?“

„Bóóže!“ Vykřikl vrabec, zakroutil očima, vrísknul a odletěl. Byl hrozně potřeštěný, k ničemu nebyl a jediné, co z něj bylo, byly ty bílé stříkance. Nicméně žil a nikdo, pokud se ví, nemluvil v jeho souvislosti o žádné sekeře, nikomu nevadil. Nebo někomu vadil, možná i mnohým, ale Stvořitel ho nějak trpěl. Říkalo se, že ho dokonce živí!!!

„Stvořitel, stvořitel...ale co je mu po mně...ne, musím se víc snažit,“ řekl si neplodný fíkovník a snažil se a snažil, ale k ničemu to nebylo, plody se na něm neobjevily. A tak jen stál, snažil se a pouštěl kořeny hloub a hloub a táhl vodu z veliké hloubky, což ho stálo spoustu sil.

Díval se na bohatého bratránka, jak zálibně klíme hlavou v poledním vánku, když od Betánie zvolna přicházelo třináct mužů. Ten první zrychlil a spěchal k dřímajícímu stromu. Došel, prohrábl mu větvě a plný nespokojenosti vyslovil hrozný trest. V tu chvíli všechno, co bylo fíkovníku u cesty dáno, od kůry až po drobnoucké malé fíky skryté v trsech jarního listí, začalo žloutnout jako mrtvola a kroutit se v poledním žáru.

Neplodný fíkovník zbledl strachy a šeptal: „Stvořiteli, co se mnou bude? Už je to tady! Zničí mne, že nemám plody! Stvořiteli, dej mi plody, vždyť přece vidíš, že já sám si je nevymačkám, zachraň mě Stvořiteli! Copak může dát strom plody sám sobě? Já už vím, že plody dáváš ty, vždyť Ty jsi mě přece utvořil!“ V hrůze šeptal neplodný fíkovník, díval se za plot na schnoucího příbuzného a byl by sám od strachu začal usychat, když ho najednou na koncích řídkých trsů listů začaly lechtat svazečky nových opožděných květů.

Jan

SETKÁNÍ

Byl jeden z teplejších dnů, kdy teplo měř ukazoval vysoká čísla nad nulou. Obloha jak vymetená, paprsky slunce přimhuřovaly lidem oči a rychle každého ohřivaly. Pomalovaná okna obchodů lákala své zákazníky bombastickými až 50% slevami a nápisy, že veškerý jarní sortiment musí pryč. Někdy se vyplatí koupit si ošacení až v jarních slevách, pomyslela jsem si, když jsem nahlížela do jedné z výloh.

„Čvachty, čvachty“... uslyšela jsem před sebou hlásek, který patřil malému chlapci. Zkoumavě hleděl do bláta na své podupávající nožky, které věčně vytvářely malé gejzíry ne zrovna průsvitné vody. „Matoušku, přestaň, to hodné děti nedělají,“ okřikla maminka svého synka. „Ale zrovna teď nechci být, maminko, hodný,“ odpověděl blondatý tvoreček. Mimoděk jsem se pousmála, i když ten den mi zrovna do smíchu nebylo. V myšlenkách jsem třídila zážitky z posledních dnů a mé svědomí mi nemilosrdně připomínalo jeden neúspěch za druhým... prostě jak jsem k ničemu. S nalomeným sebevědomím jsem tedy došla k nádraží, kde množství lidí proudilo oběma směry. Před prodejnou mléčných lahůdek jsem na okamžik v davu zahlédla starší dvojici, muže a ženu. Muž se pohyboval pomocí bílé hole a žena se nechala mužem vést. Nijak jsem jim nevěnovala pozornost až do okamžiku, než přede mnou zastavili, a muž mi povídá: „Nezlobte se, že vás obtěžuji, ale potřebovali bychom s manželkou zavést na zastávku autobusu č. 25, nevíme, kde má stanoviště.“ Proč zrovna teď, když chvátám? Pomyslela jsem si, ale přesto z mých úst vyšlo: „Pojďte se mnou, ráda vás tam zavedu,“ odpověděla jsem. Jemně jsem vzala muže za ruku a převáděla manželský pár přes dva tramvajové ostrůvky na protější stranu.

„To máme dnes krásný den,“ pronesl po chvíli slepec, „sluníčko nás šimrá v obličejí a hned je veselí.“

„Ano,“ odpověděla jsem tak trochu rozpačitě, snad i moje sebevědomí se v ten okamžik pohnulo. Oba se usmívali a jeden přes druhého mi děkovali.

„Vždyť to je samozřejmost,“ pronesla jsem.

„Ne, slečno, to není samozřejmost, lidé dnes nejsou k sobě vstřícní. Víte, oslovím teprve člověka, až mi napoví můj vnitřní hlas... je jakoby mým okem.“ Zarazila jsem se nad jeho slovy, poděkovala za upřímnost a popřála dvojici úspěšné cestování do cíle.

Najednou mě polilo zvláštní teplo a radost. Opravdu je dnes krásně, řekla jsem polohlasně a doběhla tramvaj. Když jsem si sedla a dívala se ven z okna, viděla jsem lidi, jak se každý žene za svým cílem a nehlídá na ostatní, zda nepotřebuje někdo pomoci. V tu chvíli jsem řekla tato slova: Děkuji Ti, Bože, za tento den, který jsi proměnil v tak krásný den. Za lidi, které nám posíláš do cesty, abychom se zastavili a mohli si uvědomit, že nic není samozřejmé, ale vše, co máme, je od Tebe, z Tvé velké štědrosti a lásky. Děkuji Ti, Otče, za všechno, co nám dáváš. Díky Tobě, Pane.

Maruška Štrejbarová

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Křest: *Třešť* - Vendula Marie Zahradníková, Aneta Anna Zahradníková, Amálie Klára Kaňkovská, Lucie Nováková

Pohřeb: *Třešť* - Marie Zahradníková, Marie Volfová, František Němeček

Růžená - Zdeněk Jiřík

Kostelec - Marie Svojanovská

Svatby: *Třešť* - Vít Kapoun a Zuzana Brodová, Ester Snížková a Miloš Lang, Ludmila Štrejbarová a Jiří Koukal

První svaté přijímání v Třešti: Vít Janák, Šárka Kodysová, Štěpán Kubát, Zuzana Maryšková, Jakub Mezera, Ema Šalandová, Jakub Zástěra, Eliška Pečenková, Pavla Požárová, Marie Cinová

První svaté přijímání v Kostelci: Nikola Šafránková, Vojtěch Štrejbar, Viktorie Šteflová

MODLITBA ŘIDIČE

NOC KOSTELŮ – 1.6.2012

V rádiu a v televizi často slyšíme, kolik neštěstí a nehod se stane na silnicích, kolik lidí zbytečně zemře. A proto nabízím a doporučuji všem řidičům se tuto modlitbu pomodlit dříve, než se vydáte na cesty. Svěřit svůj život do rukou Božích a do ochrany Panny Marie.

Všemohoucí Bože, ty jsi nám daroval život. Je naší povinností tento drahocenný dar ničím neohrožit. Jako řidič tě tedy prosím, abys mi dal za volantem jistou ruku a pozorné oko, aby nikdo mou vinou nebyl zraněn a nebyla mu způsobena ani jiná škoda.

Ochraňuj milostivě mne i všechny, kteří jsou mými spolujezdci, před nehodou, zvláště však před náhlou, nenadálou smrtí. Dej mi, abych při jízdě byl ohleduplný a shovívavý k těm, kteří nejsou tak zruční v řízení.

Nedovol, abych přecenil své síly, pomáhaj mi, abych měl vůz vždy pod kontrolou. Dej mi závčas poznat nebezpečí a nedopusť, abych byl nepokojný. Ochraň mě za volantem před únavou a usnutím. Prosím tě, než začnu svou jízdu, o tvé požehnání. Ať se zase šťastně vrátím domů. Dej mi stále živé vědomí, že všechny cesty jsou cestami k Tobě.

Maria, na cestách oroduj za nás. Svatý Kryštofe, oroduj za nás.

Přeji všem Boží požehnání a Boží ochranu na vašich cestách.

P. Tomáš

Noc kostelů začala v roce 2004, tedy před osmi lety ve Vídni, kdy jeden nadšený kostelník večer před odchodem z kostela zapálil svíčky, pustil meditativní hudbu a nechal otevřené dveře. To přilákalo kolemjdoucí lidi, pro které se následně rozhodl udělat komentovanou prohlídku kostela. Téhož roku celou akci znovu opakovat v dalších čtyřech kostelích a opět s velkým úspěchem. V roce 2005 utvořil tým, který vypracoval koncept pro první Noc kostelů. Z Vídně se pak akce v následujících letech rozšířila po celém Rakousku a v roce 2009 se Noc kostelů jako první mimorakouské diecéze zúčastnily brněnská /Mons. Vojtěch Cikrle/ a plzeňská /Mons. František Radkovský/. V roce 2011 se už v celém Česku této akce zúčastnilo 939 kostelů, které zaznamenaly 300 tisíc návštěvníků. Letos kromě Rakouska a Česka proběhla Noc kostelů v Německu, Nizozemsku a Slovensku.

V letošním roce se zapojilo do této Noci kostelů 1200 kostelů, kaplí a modliteben.

Je dobře, že se do této akce opět i letos zapojila zásluhou pana faráře Tomáše Cahy i naše farnost.

Noc kostelů proběhla jak ve farním kostele sv. Martina, tak i ve filiálním kostele sv. Kateřiny Sienské, v synagoze – modlitebně Církve Československé husitské, v Muzeu Vysociny a expozici Spolku přátel betlému. Vedle prohlídek kostelů byly koncerty, přednášky, meditace a výstavy.

Já jsem se zúčastnil v synagoze prohlídky výstavy pod názvem Po stopách zmizelých treštských sousedů a osudů sedmi židovských rodin z Třeště a besedy v kostele sv. Kateřiny o pěší pouti našich farníků pana Jana Klímy a slečny Sáry Kolbové do Santiaga de Compostely ve Španělsku. Oba velmi pěkně popsali jejich pouť. Škoda jen, že p. Klímu bylo málo slyšet. Slečna Sára s nadšením a poutavě vše s radostí popsala. Oběma patří velký dík. Překvapil mě velký počet lidí, kteří měli zájem, a to i neznámých. Je jen škoda, že

mnozí zůstali v předsíni a netroufali si vstoupit do kostela. Noc kostelů jistě oslovila mnoho lidí, kteří nejsou pravidelnými účastníky, a to nenásilně. Zde se setkává současnost s minulostí.

Všem, kteří se podíleli na této akci, věnovali čas a ochotu, patří upřímný dík. Ať se s pomocí Boží vydaří Noc kostelů i v roce 2013.

Pavel Kovář

VYSOČINA – KOUZELNÝ KRAJ A NÁŠ MILOVANÝ DOMOV

Dnes na chvíli zajdeme na Žďársko, kde máme zapuštěné rodové kořeny. Věříme, že i účastníci Celostátního setkání mládeže budou tímto krajem osloveni a na srpnové dny r. 2012 budou rádi vzpomínat.

Dominantou této oblasti je Zelená hora s poutním chrámem sv. Jana Nepomuckého. Tato sakrální stavba je nedaleko žďárského kláštera, realizovala se díky úzké spolupráci opata Václava Vejmluvy a Jana Blažejše Santiniho – Aichel. Architekt Santiny pojal svůj projekt zcela individuálně. Mohl tak stavět doslova na „zelené louce“.

Původně bylo návrší porostlé hustým lesem s názvem Černý les. Pahorek byl vykácen a opatem nazván Zelená hora, jako odkaz na mateřský klášter žďárského řeholního domu, kde byl Jan Nepomucký vychován.

Stavba kostela byla započata 13.8.1719. Vysvěcen byl 27.9.1722. Chrám je vystavěn na půdorysu pěticípé hvězdy. Legenda vypráví, že v místě, kde Jan Nepomucký utonul, se nad vodní hladinou objevila koruna z pěti hvězd. Tento symbol se opakuje i v dalších prvcích chrámu. Areál je přístupný pěti vchody, je zde pět kaplí, pět oltářů a pět předsíní.

Na hlavním oltáři je socha Jana Nepomuckého stojícího na zeměkouli. Pět cisterciáckých hvězd na zeměkouli představuje pět kontinentů, na kterých bylo šířeno křesťanství.

Na počátku 19. století se prostranství okolo kostela začalo využívat jako hřbitov. Chrám na Zelené hoře se stal jedním z nejnávštěvovanějších poutních míst, a v jeho areálu se uskutečňují mnohé barokní slavnosti.

Architekt Jan Blažejš Santini – Aichel se dokončení celého areálu nedožil, zemřel v prosinci 1723. Opat Václav Vejmluva se ze společného díla mohl těšit ještě patnáct let...

Kostel je majetkem České republiky a v roce 1994 byl jako první soliterní stavba díky svým uměleckým hodnotám zapsán na Seznam světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO jako čtvrtá památka na území ČR, po historickém jádru Prahy, Českém Krumlově a Telči.

zapsali manželé Hrbkovi

VZKŘÍŠENÍ

Milí farníci,

občas se mi dostane do rukou některé číslo Věžníku. Nejsem ze zdejší farnosti, přicházím sem na návštěvu dcery, vnučat... A teď mě oslovilo slovo otce Tomáše. Proč píší stále stejní lidé? I v naší farnosti máme čtvrtletník - Gaudete. Také tam píší většinou ti samí lidé, ale občas se najde i někdo jiný, kdo chce něco sdělit, zeptat se, navrhnout, oslovit ostatní. A tak mě napadlo zeptat se vás na váš názor ohledně instalování různých uměleckých předmětů do kostela, na kostel apod.

U nás teď umístili na čelní zeď kostela umělecké dílo sochaře J. Koblasy. On sám jej nazval Vzkříšení a u nás věřících (a myslím že i u ostatních obyvatel města) to vyvolalo kontroverzní reakce. Jsou tu zastánci tohoto díla, ale i odpůrci, či nerozhodně se ptající. Ano, i já jsem dumala nad tímto dílem, když jsem ještě nevěděla, o co jde. Říkala jsem si – je to paprsek, je to úsek cesty, je to možnost slunečního odlesku... Když se podívám na náš krásný gotický kostel (r.1280) s nádhernou madonou nad hlavním vchodem, jako by se to tlouklo. Ale pak si říkám – ten umělec tvoří svá díla nejen pro oko, ale i pro duši, pro zamyšlení, rozjímání. A tak nakonec vidím, že to, co jsem v tom viděla já – paprsek, cestu, odlesk od slunce

– to je přece vzkříšení, co jiného? Mne to oslovilo zevnitř. A jak otec Tomáš říká: „*Chrám je místem setkání. Setkává se tu minulost se současností.*“ Jak výstižné! Jako by viděl tenhle problém v naší farnosti a řekl: „*Koblasovo dílo na zdi 732 let starého kostela? Proč ne?*“ Než zavrhneme, odsoudíme, odmítneme, považujeme – nemám nasazené nějaké brýle negativismu?

A tak jsem ráda, že jsem si právě v tento čas zakoupila Věžník a našla v něm odpověď na ještě nevyřčenou otázku: Co si o tom myslíte, pane faráři? A proto díky, otče Tomáši. Kéž se ještě můžu s vámi setkávat, jak na mši svaté v Růžené či v Třešti nebo prostřednictvím časopisu.

Pokusila jsem se vyfotit toto dílo s kostelem. Nevím, zda fotka vypoví to, co chce dílo říci. Vytvořeno v r.1981, bronz, Jan Koblasa, Vzkříšení.

Víra je dar Boží, říká v článku otec Tomáš. Prosím, Pane, dej mi větší víru, ať moje nitro proměňuješ, ať se smím přiblížit k Tobě - budu se opět modlit i ve vašem kostele tak, jak prosím i doma.

Elena Broučková

JEDEN DEN NA PETROVĚ

Ve čtvrtek 17. května jsme s dětmi, které chodí do náboženství, vyrazili autobusem do Brna na Jeden den na Petrově – akci pořádanou diecézním katechetickým centrem. Celkem jelo 36 dětí a tři dospělí – P. Tomáš, pí Kesslerová a já. Cesta uběhla rychle a tak jsme se ani nenadáli a už jsme stoupali na Petrov. U katedrály jsme se rozdělili do tří skupinek - s těmi nejmladšími /1.-3. třída/ jsem šla já, čekala na nás žlutá trasa, 4.-6. třídu /zelená trasa/ měla na starost pí Kesslerová a pro žáky 7.-9. třídy, které doprovázel P. Tomáš, byla

jsme se pak setkávali na jednotlivých stanovištích. Mezi postavami jsme poznali i některé naše „známé“ – Jendu Krbce alias Jana Křtitele, Dungu (Jendu Duničku), který představoval Mojžíšova bratra Árona, nebo Romana Kubína. Pak už byl čas vyrazit po stanovených trasách, každá skupinka podle svého harmonogramu. Naše žlutá trasa začala v sakristii, kde nás uvítali Zachariáš a Alžběta. Zachariáš nám povyprávěl o své kněžské službě v chrámu, s Alžbětou jsme pak společně sestavili větu, kterou napsal Zachariáš na tabulku, když se ho ptali, jak se bude jmenovat jeho syn – sv. Jan Křtitel. Na Kapistrance k nám promluvil z kazatelny Mojžíš, úkolem dětí bylo poskládat desky s Desaterem, které Mojžíš po prvním sestoupení ze Sinaje rozbil. Na třetím stanovišti nás seznámili Josef a Maria s jejich každodenním životem v Nazaretě. Děti si mohly s Marií zkusit udělat placku a pak hotovou ochutnat, s Josefem – truhlářem zase stavěly komín z dřevěných kostek. Pak jsme se přesunuli do Denisových sadů, kde jsme se setkali s Marií Magdalskou, která nám pověděla o tom, jak žila předtím a poté, co poznala Pána Ježíše. Dověděli jsme se také něco o papežském kříž, u kterého jsme se nacházeli. Marie byla jednou z žen, které spěchaly časně ráno k Ježíšovu hrobu, aby jeho tělo namazaly vonnými oleji, proto zde děti měly za úkol podle čichu poznat, co je v jednotlivých lahvičkách, bylo to např. mýdlo, vanilka nebo ocet. O kousek dál jsme se setkali s Bartimaie, slepcem, kterého Ježíš uzdravil. Byla s ním i slepá dívka, která nám povyprávěla o tom, jaké to je žít bez zraku. Její svědectví bylo krásné, mluvila o tom, jak je šťastná, že ji takto Pán Bůh stvořil, že to měl ve svém plánu již před jejím narozením, a že je úžasné moci vnímat vše kolem jiným způsobem. Děti si mohly také na vlastní kůži vyzkoušet, jaké to je být nevidomý – se zavázanýma očima obcházely kolem stromů, okolo kterých bylo omanaté lano. Na šestém stanovišti byl Noe se svou archou, děti si rozebraly obrázky zvířátek a za předvádění zvuku, který vydává toto zvíře, hledaly druhé k sobě do páru, aby mohly vejít do archy. Na posledním, sedmém stanovišti se nám představil David. Děti se střefovaly mč-

připravena červená trasa. U stolků, kde probíhala registrace, jsme dostali cedulku s označením své skupinky a program včetně popisu své trasy. V katedrále, která byla již rozdělena na sektory, jsme si pak každý našli ten svůj, děti využily pláštěnek, na které si posedaly, a již jsme vyčkávali začátek mše svaté, kterou v 9:15 sloužil otec biskup. Po mši nám byly představeny biblické postavy, se kterými

ky do Goliáše a také si mohly pohladit kůzlátko, které měl David u sebe coby pastevec. Pak jsme se odebrali na tzv. úložiště – místo, kde si děti mohly odpočinout, najíst se nebo si zahrát nějakou hru. Uvítali jsme také, že jsme se zde mohli trochu ohřát, protože počasí nám zrovna nepřálo, byla zima a dost foukal vítr. Ve dvě hodiny jsme se všichni sešli v katedrále. Ukázaly se nám ještě jednou biblické postavy a řekly nám, jak to probíhalo na jejich stanovištích, aby si i ostatní, kteří se s některými postavami na své trase nesetkali, vyslechli, jaké úkoly měli ostatní. Biblické postavy se vrátily postupně zpátky do Bible, otec biskup se s námi rozloučil a udělil nám požehnání, a nám nezbývalo, než se vydat na cestu domů. Do Třeště jsme dorazili v pět hodin. Výlet se dětem i nám dospělým moc líbil, na Petrově měli vše krásně připravené a perfektně zorganizované, což by při počtu tisíc dětí ani jinak nešlo. A tak se těšíme, že se napřesrok této akce opět zúčastníme.

Zuzana Nováková

JEDEN DEN NA PETROVĚ – ČERVENÁ SKUPINKA

V květnu tomu byly dva roky, co jsem se poprvé s náboženstvím vydala na Jeden den na Petrově. Tentokrát jsme jeli 17. května a já cestou do Brna přemýšlela, jaký program si pro nás připravili letos. Předem mi bylo jasné, že budu v nejstarší, červené skupince, ve které jsem byla i minule.

Po mši svaté s otcem biskupem jsme se v naší skupince, kde kromě nás z Třeště byli i z Dačic a Bystrice nad Pernštejnem, vydali na stanoviště, která byla zaměřená na biblické postavy.

Začínali jsme na terase kostela sv. Michala, kde nás přivítal archanděl Michael, který nám pověděl něco o sobě a o duchovním boji pro-

ti zlu. Fyzický boj nám předvedli dva šermíři. Ti nás také seznámili s různými zbraněmi a rozdílem mezi německou a italskou školou šermu.

Potom jsme se přesunuli dovnitř do kostela, kde byl archanděl Rafael. Tam jsme se rozdělili do skupinek po třech, já jsem byla ve skupince s Evčou Hartlovou a sestrou Šárkou. Jeden si vždycky zavázal oči a ti dva ostatní, jeden dobrý a jeden zlý, jej měli zavést na určité místo, dobrý jej vedl správnou cestou a zlý špatnou. Já jsem byla pokaždé ta dobrá, Šárku se mi podařilo dovést na správné místo, ale Evču ne. Zjistila jsem, že když jsem měla zavázané oči, tak jsem nevěděla, komu mám věřit, kdo mě vede správně a kdo ne. Ted

vím, že v důležitých životních rozhodnutích se budu modlit k archandělu Rafaelovi, aby mi pomohl správně se rozhodnout.

Z kostela sv. Michala jsme šli do katedrály ke křtitelnici, kde na nás doslova „vybaf“ Jan Křtitel. Vyprávěl nám, že neví, jak by měl v naší době kázat, aby to lidi zasáhlo tam, kde potřebují. Proto bylo naším úkolem, abychom se zamysleli a pomohli mu vymyslet kázání. Za odměnu každý dostal „pouštního červa“.

Dalším stanovištěm byla soukromá kaple otce biskupa, který nás tam provedl, řekl něco k historii a nakonec jsme se společně pomodlili. Jsem pyšná na to, že jsem tam byla už podruhé, protože se tam málokdo z lidí i z kněží dostane.

Poté jsme se vypravili k Josefu Egyptskému, který nás seznámil se svým nelehkým životem. Protože nás bylo hodně, tak jsme se rozdělili na dvě skupiny, jedna šla do sklepa, druhá zůstala na dvoře, a potom jsme se vyměnili. Ve sklepech jsme měli ve tmě najít na zdi ukryté egyptské slovo, které nám pak Josef vysvětlil. Nahoře jsme měli poskládat popořadě výjevy z Josefova

života a najít tajenku.

Naše předposlední stanoviště byla věž, kde byl apoštol Matěj, nový apoštol místo Jidáše. Po vyprávění o tom, jak se Matěj dostal mezi apoštoly, jsme buď hledali podle obrázků kostely v Brně, nebo jsme poznávali, kdo mohl a kdo nemohl být svědkem Ježíšova nanebevstoupení.

Poslední stanoviště bylo na zahrádce restaurace L'Eau Vive, a tam jsme se seznámili se členkami komunity sester Živá voda, které restauraci vedou. Ukázaly nám, kde všude komunita působí a přiřazovali jsme vlajky k zemím, odkud pocházejí.

Po konci her na stanovištích se biblické postavy vrátily zpět do Bible a nastal čas loučení a děkování organizátorům. Náš pan farář dostal nabídku, aby někdo od nás poděkoval otci biskupovi, ujali se toho Šárka s Kubou.

Na Petrově se mi moc líbilo. Program byl zajímavý, zábavný a ráda jsem se dozvěděla něco nového.

Maruška Kaňkovská

V letošním jaru jsme se radovali z veselých svatebních obřadů s požehnáním duchovních otců, zdejších i těch pozvaných. Oddavky byly až příliš hlučné, my starší jsme pamatovali poválečných – se slavnostním obědem – tehdy na příděl a s povděčností, že vše můžeme sami nebo s těmi nejbližšími připravit a Pánu Bohu děkovat. Tedy – nejen křty, ale i svatby s pěkným slibem obou snoubenců s věrností v dobrém i horším a v neznámé budoucnosti žítí společně – vše nésti s trpělivostí a láskou.

Různé svatební zvyky, které jsme nezna-ly, už se nebudou konat po mši sv. svatební. Sypání rýže /a pak uklízení/ nic nemůže dát sva-
tebčanům pro jejich společné dny, vždyť všichni víme z denních rozhlasových zpráv, jak v zámoří děti hladoví, čekají na hrst rýže na den... Přece své společné štěstí si svými možnostmi mohou sami „vybudovat“...Nekazít si zrak a neohrožovat mozkové buňky vysedáváním u TV. Již mnozí pochopili a nezajímá je, ale spíše se zajímají o Boží přírodu s jejími výkyvy. Je nutné zamyslet se, aby nebylo pozdě... S pomocí Boží všechno jde.

Těm, kteří nás i po krátkém životě opouštějí, po úrazech menších i velkých, vyprošujeme s Matkou Boží, aby spali spánkem pokoje v očekávání slavného Vzkříšení z mrtvých. Slíbil jsem těm, jež uvěřili v radost Věčnou.

Lidmila Vokřínková

Již se blíží dny volna, které mladí tak rádi prožívají v přírodě. Proto je na vedoucích, aby je „opatrovali“ s láskou a zodpovědně, zvl. mladší, co odjíždějí od rodiny poprvé a vnímají s čistou duší každou maličkost. Myslíme na ně, aby získali nové kamarády a tím poznávali bližší i vzdálenější okolí, jeho rozmanitosti a zvláštosti – různé kra-jové zvyky, stravování, a modlitbou začínali každý den a s poděkováním Stvořiteli končili. Je mnoho způsobů, jak chválit Pána – velebit JEHO činy pro každého člověka. Vnuknutí – jak říkával zesnulý p. farář Fr. Přivětivý: „Člověk – čelo ví...!“

Všichni kněží, jež zde v naší Moravské Sibiři působili, déle či jen krátce, zasévali dobrá seménka Víry – a my si je stále opakujeme a posloucháme, i když přicházejí další – těch si vážíme. My, starší, které Prozřetelnost nechává po této zemi ještě „chvilu“ putovat, necháváme na JEHO vůli a s trpělivostí neseme různé trampoty a obtíže a jsme vděční za jakoukoliv pomoc svých nejbližších i vzdálených. Vždyť Evropa i ostatní svět se různými vymoženostmi tak zmenšil. S jasnou myslí dáváme přednost tomu, co duši prospívá a také dbáme na příklady. Jak říkával náš dědeček: „Slova zní, příklady táhnou.“ – a též: „Všeho s měrou!“ /staročesky, s mírou – jak dobrého, tak zlého.../

Lidmila Vokřínková

JMÉNA V NAŠEM MĚSTĚ

Začíná očekávané léto, někdy svítí sluníčko a někdy také prší. A tak v tomto nevládném počasí něco k přemýšlení...

Některé ptáky u nás přezimují, ale je dosti těch, kteří se k nám rádi vracejí.

S ptáčky máme i my něco společného, mnoho lidí i u nás v Třešti nosí jejich jména. Pokusím se je tedy vyjmenovat. A pro Vás zůstává, zda nejdete, ve které ulici bydlí anebo bydleli.

Při luštění vám mohou pomoci správné odpovědi na straně 27.

1. Čáp	9. Slaviček
2. Čejka	10. Slavík
3. Červenka	11. Sokol
4. Havran – ek	12. Strnad
5. Holub	13. Sova
6. Kos	14. Volavka
7. Králíček	15. Žluva
8. Pěnkava	

B. Vrátil

ROK 1993

HLUBOKÁ NAD VLTAVOU

Termín: 2.8.1993 – 7.8.1993; PO – SO

Cíl: Hluboká nad Vltavou

Trasa: Třešť, Telč, Dačice, Montserrat, Slavonice, Stádkov, Staré Město pod Landštejnem, Landštejn, Klášter, Nová Bystřice, Smrčná, Nový Vojířov, Sedlo, Lásenice, Příbraz, Mníšek, Stříbřec, Stará Hlína, Třeboň, Lišov, Velechvín, Kolny, Lhotice, Hluboká nad Vltavou, Poněšice, Kostelec, Pořežany, Tuhovice, Pořežánky, Modrá Hůrka, Bzí, Dolní Bukovsko, Sedlíkovic, Veselí nad Lužnicí, Drahov, Vřesná, Nýtovice, Kardašova Řečice, Pohoří, Pluhův Žďár, Jiřná, Červená Lhota, Deštná, Mnich, Mírotín, Bohdalín, Včelnička, Kamenice nad Lipou, Pelec, Častrov, Veselá, Bělá, Hřibčec, Horní Cerekev, Bezdčín, Batelov, Třešť

Účastníci se: Jirka Staněk (Houša), Jana Staňková, Květa Hynková, Vláda Hynk, Hana Radkovská (Radkyčka), Lukáš Radkovský, Jenda Polák (Polsky), Martin Šmíd, Martin Musil (Muša), Jan Sova (Keksi), Lída Kubalová, Franta Novák (Fery)

Ujetých km: 40+34+71+48+41+24 = 258 km

Tento zápis píšu skoro po 2 letech (1995 - pozn. redakce). Možná už si nevzpomenu na všechny události, ale hlavní vzpomínky mám stále ještě v paměti a přibližný denní program mám zapsaný na papíře.

V pondělí 2.8.1993 jsme měli sraz na dětském hřišti. Přijela jsem tam skoro poslední. Vláda H. přivezl od Pavla B. celtu. Protože Hou-

ša celtu nechtěl, zbyla jedna na mě. Přijel pan farář Pezlar a domluvili jsme se, že se sejdeme na Montserratě, kde přenocujeme. Doprovodit nás jel Borodin (Jenda Svěrák) a Stáňa Novák. Jako první vyjžděly holky, s nimi menší kluci a za nimi potom ti ostatní. První zastávka byla na rozcestí u zastávky na Třeštici, urovnali jsme si bágly, upravili kola, pomodlili se před cestou a vyjeli. V Telči

jsme udělali první větší zastávku. Došli jsme si na zmrzlinu, nakoupili nějaké jídlo a ovoce. Chtěli jsme se podívat na zámek, ale byl zavřený. Cesta z Telče do Dačic byla náročnější, ale zvládli ji všichni. V Dačicích byl zámek taky zavřený, asi proto, že bylo pondělí. Dali jsme si rozchod, hlavně na jídlo. Já jsem se šla podívat za mamkou do nemocnice. Když jsme vyjžděli z Dačic, koupili jsme si noviny a já časopisy, abychom měli co dělat ve chvílích klidu. Za Dačicemi mi děcka ujely, protože mi dlouho trvalo, než jsem vyšlapala jeden strmější kopec. Za Pečí pár jedinců, samí mladší kluci, nasadilo rychlejší tempo a ujelo nám. Čekali jsme, že zůstanou v Dolním Bolíkově, protože tam jsme měli odbočovat na vedlejší cestu a oni pořádně nevěděli, kudy mají jet. Ale kluci tam nebyli. Čekali jsme na ně asi hodinu a doplnili zásoby vody a nakoupili nějaké jídlo. Když se nevrátili, tak jsme se vydali přes Cizkrajov na Montserrat. Ti blázní nám už jeli z Montserratu naproti! Po lesních cestičkách jsme dopravili sebe i kola ke kostelu. Když jsme sundali bágly, chtěli se jet Vláška, Martin, holky a ještě pár kluků vykoupat. Muša zůstal u kostela a opravoval střed u kola. Cestou ke koupání páchl Vláška kolo a musel opravovat taky. Já jsem zůstala u kostela, protože jsem byla totálně groy. Když se všichni vrátili, připravili jsme si ležení a udělali oheň. Stáňa s Borodinem se vrátili zpátky do Třeště. Lukáš Radkovský si chtěl udělat polévku, ale ešus byl těžší než vidlice a polévka se zřítla do ohně. Tak jsme si opekli buřty, mezitím přijel p. farář a potom jsme se chystali spát. Leželi jsem asi dvě hodiny, někteří už spali, pan farář spal v Bobíkovi (ve Favoritu), když přijela policejní hlídka. Nás si ani nevšimli, ale pan farář s Bobíkem jejich zraků neušel. Musel se legitimovat a vysvětlovat, co tam dělá. Zřejmě vše dobře dopadlo, protože hlídka odjela a my všichni v klidu spali až do rána.

Ráno jsme spali dost dlouho a vyjžděli jsme až v 9:30 hod. Předtím jsme se s p. farářem domluvili, kde se sejdeme, protože jel s Bobíkem do Nové Bystřice, tam ho nechal a na kole nám jel naproti. Z Montserratu do Mutišova byla cesta horší kvality, ale vydržela to kola i bágly. Před Slavonicemi jsme zformovali své šiky a ve vzorné koloně dojeli na náměstí, které je mimochodem velice pěkné. Tam jsme opřeli kola o kašnu a rozběhli se do obchodu koupit si svačinu a oběd. Pak

si někteří z nás namočili trička do kašny, protože bylo děsné vedro, a jelo se dál. Minuli jsme hájenku strejdy Káji a po takových 4 km zakotvili přes poledne u rybníka. Perfektně jsme se vykoukali, najedli a odpočinuli. Po 2 hodinách jsme jeli přes Stálkov ke Starému Městu pod Landštejnem, kde jsme zakotvili v místní hospůdce na občerstvení, povětšinou chmelovým nápojem zvaným pivo. Bylo velice dobré, ale mám dojem, že v tom vedru by nám chutnaly i ty nejhorší patoky. Po tomto malém občerstvení jsme se rozjeli ke zřícenině zvané Landštejn, abychom se pokochali pohledem na historické památky.

Děcka mi jako obvykle ujely a já v domnění, že si zkrátím cestu, když pojedu po značce pěšinkou, jsem přijela celá zničená pod Landštejn. Pěšinka se po chvíli změnila div ne v horské stoupaní a moje kolo se pod tíhou zavazadel často stávélo na zadní. Na Landštejn jsem už nešla, protože mi nezbývaly síly. Zůstala jsem s Janou Staňkovou sedět v trávě pod Landštejnem. V 16:30 hod. jsme jeli z Landštejna do Nové Bystřice přes obec Klášter I a Klášter II. U rybníka Osíka jsme se potkali s p. farářem a jeli do Nové Bystřice. Tam jsme si nakoupili večeři a snídani a šli si sednout na hodinku do hospůdky. Večer po 19:00 hodině jsme se vydali hledat místo, kde bychom mohli přenocovat. Našli jsme ho asi 2 km za vesnicí Smrčná těsně u hranic s Rakouskem v lese u rybníka. Protože jsme byli po tomto dni dost utahaní (tento den byl krizový), vykoukali jsme se v rybníce a hodlali zalehnout. Pan farář odjel do Nové Bystřice pro Bobíka a Vláška s Lukášem šli pro vodu. Pan farář za chvíli přijel, ale kluci ještě nebyli zpátky. Měli jsme o ně strach, ale nevěděli, kde je máme hledat. Utěšovali jsme se tím, že sedí někde v hospě (hospodě) a přijdou v noci. Asi ve 23:00 hod., když už jsme leželi, přijela pohraniční hlídka. Nás ležící neviděla, ale Bobíka pana faráře ano. Nelenili, vystoupili z gazíku a šli k autu. Jenže pana faráře v autě neviděli a tak svítili baterkami po okolí, až našli nás. Ptali se, kde je řidič auta a kdo je toho všeho vedoucí. Když jsme řekli, že řidič spí v autě, považovali nás asi za cvoky, ale nakonec ho tam objevili. Ptali se ho, kdo jsme, co tam děláme a podobně. Nakonec dostal pan farář 200,- Kč pokuty, protože vjel do zákazu vjezdu, a radu, abychom do 7. hodiny ranní zvedli kotvy, protože potom pojedou jiná hlídka a mohli bychom pokutu platit znovu. Teda

ne my, ale pan farář. Mezitím, co si všechno zjišťovali, se z vyslačky ozvalo, že rakouští celníci zadrželi 2 mladíky z České republiky v podnapilém stavu. Když jsme tohle uslyšeli, mysleli jsme si, že jsou to ti dva blázni – Lukáš s Vládou. Ti přišli v 1 hodinu v noci se slovy: „*Potichu, ať je nevzbudíme.*“ Ale my nespali. Květa s Hanou, jejich rodné sestry, se do nich hned pustily a vynadaly jim. Kluci museli vylechnout kázání i od pana faráře, a potom říct, jak všechno probíhalo od té doby, co odešli z našeho tábořiště. Ti dva inteligenti šli do Rakouska pro vodu, tu dostali, hodili láhve za závoru a šli se podívat dál do vnitrozemí. Ale daleko nedošli, protože je chytili rakouští celníci a dál prý to probíhalo jak ve filmu. Museli si stoupnout čelem k autu, ruce na kapotu, celníci je prošacovali, sebrali jim doklady, peníze a Lukášovi nůž. Dovězli je do Litschau na celnici a tam je vyslyšali. I na WC prý museli po jednom s celníkem v patách. Nejvíc se ale divili, proč nepoužili platný přechod, když měli platné pasy. Když si zapsali všechny možné údaje, přivezli je na celnici do Nové Bystrice. Tam probíhal další výslech. Nakonec kluci zaplatili každý 200,- Kč pokuty za narušení státní hranice (víc peněz totiž u sebe neměli) a mohli odpochodovat. Když to kluci dovyprávěli, uložili jsme se ke spánku a spali tentokrát jen do 6 hodin do rána.

Ráno jsme se umyli, sbalili zavazadla a jeli do Smrčné. Tam jsme se najedli, rozloučili s panem farářem, který jel do Třeště, protože měl večer mši, a vyrazili směrem na Třeboň, bylo 8 hodin. Hned za Novým Vojířovem jsme zabloudili a ztratili tak cenné minuty. U Vojířova nás chytl liják, a tak abychom moc nepromokli, nacpali jsme se do autobusové čekárny a čekali, až to přejde. Potom jsme dojeli do Lásenic, dali si malé občerstvení a jeli dál. Protože po hlavní silnici jsme jet nechtěli, jeli jsme tedy malými vesničkami jako Příbraz, Libořezy, Stříbřec na Starou Hlínou, potom 3 km po hlavní silnici do Třeboně. V Třeboni jsme poslali pohledy, došli si na teplý normální oběd a jeli si prohlédnout Schwarzenberskou hrobku.

Cesta z Třeboně do Lišova po hlavní silnici byla děsná. Párkrát jsme se málem ocitli v příkopu, jak nás rychle mýjela nákladní auta, párkrát jsme brzdili dopravu. Jednou mi z kopce ulítla čepice, a tak jsem musela zastavit a dojít pro ni. Byli jsme rádi, když jsme v Lišově odbočili na

vedlejší silnici směr Velechvín, Kolny, kde jsme se vykoupali v rybníku, ve kterém nám voda sahala toliko do pasu, a když jsme na adresu rybníka měli uštěpačné poznámky, málem nám domorodci v pubertálním a adolescentním věku dali přes ústa, a dále přes Lhotice do šíleného kopce směrem na Hlubokou. Na Hluboké jsme si došli do hospody na teplou polévku s rohlíkem, a protože bylo celý den vedro, dali jsme si i to pivko.

Nocleh jsme si našli kousek za městem v kopci, kde byla alej stromů. Po 22. hodině přišla bouřka a deštík. Mírně jsme se splašili a chtěli stavět přístřešek, což se nám nepovedlo, a tak jsme seděli chvíli ve spacácích pod celtami na kládách, které se vyskytovaly na našem tábořišti. Po poznání, kdy nám došlo, že sedět na kládách celou noc asi nemá cenu, jsme se zabalili do celt jako mimina, akorát že vrchní cíp jsme místo pod karimatkou měli nad hlavou, a spali až do rána. Jenom Houša, který se nechtěl s celtou táhnout (díky tomu zbyla celta na mě), otravoval Janu, aby ho schovala, a když ta ho vyhodila, stahoval celtu z Martina Šmída. Nakonec si udělal kutloch z pláštěnek, které mu půjčila Jana a já a dal pokoj a spal taky.

Vstávali jsme v 9:30 hod. Ráno jsme se nasnídali a vyjeli se podívat na zámek Hluboká. Provázela nás mladá pěkná holka a kluci si z ní dělali srandu. Už si nepamatuju, jestli jsme si někde dali oběd, ale asi jo. Vyjžděli jsme po půl druhé a jeli kolem toku Vltavy do Poněšic, kde jsme se vykoupali, dál až do Pořežan. V Pořežanech nás přepadl silný déšť, naštěstí tam byla pěkná čekárna na autobus, a tak jsme se v ní schovali. Mezitím než přešel déšť, došli kluci pro pitnou vodu. Potom jsme vyjeli přes Tuchovice, kde nám hodná paní ukázala cestu dál, Pořežánky, Bzí, Dolní Bukovsko do Veselí nad Lužnicí. Tam jsme si dali večeri, opravdu bohatou, a jeli dál přes Drahov na Kardašovu Řečici. Dojeli jsme však jenom do Nýtvovic. Tam stála taková ošklivá čekárna a pár jezdinců v ní chtělo přespat, ale my ostatní jsme chtěli raději spát na louce, než v takové kobce, a raději riskovat zmoknutí. Napadlo mě ale, že většinou v každé obci bývá seník a že bychom mohli přespat tam. Ptala jsem se nějaké paní, šla okolo, jenže ta tam byla na chalupě a nic nevěděla. Poslala nás ale do hospody, kde byl obecní výbor a obecní výbor nám po delším váhání nabídl seník. Mysleli

si zřejmě, že seník se nám nebude zdát dost luxus, ale byl perfektní. Poslali s námi jakési dítě, aby nás k němu dovedlo. Seník byl z jedné strany krytý a byl v něm i dostatek sena, takže jsme si pohověli jak lordi. Ve 22:30 hod. se na nás přišly podívat děti z vesnice. Věkové rozmezí od 3 let do 13 let. Připadali jsme si jako nějaká rarita. Když odešly, spali jsme si až do rána v pohodě.

Ráno jsme vypadali čerstvě až na Keksio, který vypadal jako by měl neštovice. Po snídani jsme vyrazili do Kardašovy Řečice. Děčka si tam daly zmrzku a já s Janou Staňkovou hnala Keksioho k lékaři. Jenže ten měl dovolenou. Nechali jsme to tedy být a jeli si prohlídnout zámek Červená Lhota. Na Červené Lhotě v restauraci jsme se občerstvili, pak si prohlédli zámek, Vláda si zahrál při prohlídce na prince, který probouzel Šípkovou Růženku, jinak bychom se ze zámku nedostali, a šli na oběd.

Přes Deštnou a Mirotín jsme se dostali do Kamenice nad Lipou. Tam jsme si nakoupili večeři a snídani a seznámili se s místním panem farárem, který nás provedl kostelem a dovolil zahrát Kvěťe na varhany. Když jsme přezpívali několik písniček, rozloučili jsme se a jeli dál.

Navečer jsme dojeli do Častrova a rozhodli se najít si nocleh. Protože bylo celý den krásně, bez mráčeků, našli jsme ho nakonec na louce u lesa asi půl km za Častrovem. Schovali jsme kola v lese a šli do hospody na pivo. V hospodě bylo ticho, jak o pohřbu, a tak jsme tam trochu zapěli. Když jsme se vrátili ke kolům, připravili jsme si ležení a spali a spali.

Ráno jsme, po snídani, vyjžděli v 10:00 hod. Přelezli jsme i s kolama nějaký příkop, abychom si ukrátili cestu z louky na silnici, a vesele šlapali k domovu.

Zastavili jsme se v Horní Cerekvi, tam jsme se najedli, a jeli do Batelova. V Batelově jsem chtěla navštívit kolegyni z práce, ale nebyla doma. Společně jsme navštívili pana faráře, dostali od něj každý po zvejkáčce a jeli domů.

Ve 12:30 jsme už stáli na kopci nad Třeští. Pohled na rodné město nás zahřál u srdce. Konečně doma.

*Zápisky z možná už zapomenutých cest
objevil Lukáš Kubala
sepsala Ludmila Švecová (tehdy Kubalová)*

MINISTRANTSKÁ SOUTĚŽ

Na Slavnost sv. Petra a Pavla skončila osmá ministrantská soutěž v docházce a chování. Letošní soutěž byla nejvyrovnanější a pro úspěch museli ministranti chodit téměř na všechny mše svaté, pokud chtěli uspět. Důkazem toho je, že pátý v pořadí, Vojta, se ziskem 206 bodů by vyhrál s těmito body ve všech předešlých soutěžích.

Že bude obtížné získat medaili, se ukázalo hned první neděli v únoru, když prvních šest ministrantů v konečném pořadí přišlo na ranní i večerní mši svatou. A tato obtížnost se v následujících týdnech potvrdila. Ještě o Velikonocích byl rozdíl mezi třetím a šestým místem jeden bod. Jenom František a Vojta Novák už měli mírný náskok a souboj o první místo se odehrál mezi nimi. Na třetím místě postupně byli Ondra, Vojta Hynk a Marek a Miša. Z boje o přední příčky i díky dlouhé nemoci „odpadl“ Ondra a nakonec se umístil šestý. Souboj o třetí místo se rozhodl v květnu. Miša, který byl většinu soutěže na šestém, poté na pátém místě, se posunul na třetí místo a i díky tomu, že nechyběl posledních šest týdnů na jediné mši svaté, vyhrál souboj o třetí místo se ziskem 217 bodů. Čtvrtý je nakonec Marek. Marek ze všech ministrantů zaznamenal největší zlepšení, když v prvním pololetí měl pouhých 26 bodů a teď získal 208 bodů! Na pátém místě se umístil Vojta Hynk, který měl jenom o dva body

méně než Marek.

Souboj o první místo se odehrával mezi Vojtou Novákem a Františkem. Dalo by se říci, že se rozhodl už v březnu. Vojta onemocněl na pouhý týden. Za těch sedm dní ovšem nasbíral ztrátu kolem deseti bodů. Po nemoci se rychle vrátil do soutěže v dubnu a byl vůbec nejlepší s rekordním ziskem 61 bodů, ale František o moc nezaostával a desetibodový rozdíl byl téměř konstantní do konce soutěže. Nakonec Vojta získal 237 bodů. František vyhrál v nejtěžším souboji za ty čtyři roky, co vedu ministranty, s 249 body.

Přemýšlel jsem, proč se soutěž o tolik ztížila a na vítězství bylo třeba mít více jak 95 % účast na mších svatých. Podle mě za to „můžou“ Novákoví. Díky své pravidelné účasti na mši svaté i ostatní ministranti chodí pravidelněji, téměř po každé. A myslím si, že nebude dlouho trvat a souboj o první místo se bude odehrávat jenom mezi Markem a Vojtou Novákovými.

Jako každý rok, tak i letos jsme se snažili vyhodnotit i ministranta s nejlepším chováním. Dlouho jsme o tom přemýšleli. Častá první reakce byla: nevím. Po čase padlo několik jmen. Nakonec jsme se většinou rozhodli po větě, kterou pronesl pan farář, pokusím se ji ocitovat: „*Já bych to dal Vaškovi, i přes svůj věk, který je pro kluky těžký, se v chování zlepšil.*“

Za největší úspěch u ministrantů považují, že se naučili spousty nových funkcí. Zvláště bych vyjmenoval tři ministranty. Jakuba Trendla, který umí na jedničku kadidlo. Vojtu Hynka, který v pěti letech umí perfektně svíčku. A Vojta Novák, který jde do školy až v září, přesto umí misál a ví, kdy má otočit na prefaci.

Na závěr bych chtěl poděkovat Jirkovi Novákovi a Martinovi Burdovi za pomoc s ministranty. I díky nim mají ministrantské schůzky

takovou úroveň, a nejenom já, ale v týdnu hlavně oni dva formují ministranty a předávají své zkušenosti mladším. Také bych chtěl poděkovat ministrantům, kteří chodí pravidelně ve všední dny. Myslím si, že farnost může být hrdá na naše ministranty. Jen málo farností se může pochlubit, že v pondělí přijde 10 ministrantů a v pátek 13 - 17 ministrantů.

Josef Kolba

Ministrantská soutěž – konečné pořadí

Ministrantská soutěž		Celkem
1	František Kolba	249
2	Vojtěch Novák	237
3	Michael Bambula	217
4	Marek Novák	208
5	Vojtěch Hynk	206
6	Ondřej Zažímal	169
7	Štěpán Dolský	162
8	Daniel Havlíček	112
9	Filip Vejmělek	106
10	Jakub Trendl	84
11	Vojtěch Havlíček	76
12	Václav Havlík	70
13	Jakub Mezera	65
14	Vít Janák	63

15	Petr Mezera	63
16	Adam Kaňkovský	62
17	Karel Kokejl	48
18	Martin Salamánek	39
19	Vlastimil Rod	35
20	Michal Hink	28
21	David Komín	25
22	Luboš Hartl	23
23	Martin Požár	18
	Josef Kolba	136
	Martin Burda	104
	Pavel Burda	31
	Martin Trojan	11
Maximální počet bodů		258

TOUŽEBNÉ ČEKÁNÍ...

Letos jsme všichni toužebně čekali na jarní oteplení a v rádiu jsem zaslechla, že vlašťovíčky přiletěly, což nebylo možné při mrazech, které byly. Bratránek se mě zeptal, zda-li vidím vlašťovku. Těž ony čekaly, ale jedna jediná – osamělá seděla na protějším drátě a nyní již vyvedla mladé a učí je létat, hlavně před deštěm či bouřkou. Jsou to opravdu Boží zázraky...

A další „domovní“ přátelé, kde přezimoval rehek, jak říkávala maminka čermáček, jenž nezpívá, ale jak vyjdu ráno na dvůr, ozve se. Kos s kosovou vyhání hlad, chodí na čerstvě zrytou zahradu a dělí se o žízaly. Smělí vrabci, konipásci a přiletěla straka a rozhlížela se na sousedově střeše a rychle odletěla do parku, když poznala krmítko. Bohužel automobilová doprava „obstarala“ úbytek a to nejen ptáčeků, rádio často upozorňuje řidiče na velkou zvěřinu na silnicích, která platí životy...

Lidmila Vokřínková

MILUJÍCÍ BŮH

/proč skrýváš tvář a máš mě za nepřítele?/

Proč tvá líbezná se skrývá mi?
Proč jsi skryl zář svých očí do dlaní
Když pohled můj tvou duši zachrání?

Nic mimo tebe ve mně nesvíti,
Můj Bože cesta, světlo mé jsi ty
Jsi život, pohyb, zrak mé nicoty.
Ty jsi můj život – když se odvrátíš,
bez tebe jsem tisícera smrt a padám níž
bez tebe bloudím přespříliš,
Ty jsi mé světlo bez něhož je tma
V níž věčná noc mé oči objímá
Jsi život, světlo mé a cesta má.

Autor neznámý

*Modlitby básníků,
vydalo Karmelitské nakl. K. Vydří, 1992*

Lidmila Vokřínková

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

Den otevřených dveří pro školy byl též v hasičském domě. Sdělovala mi pak sl. učitelka, jež učí v Dolní Cerekvi, že přijela se svou třídou žáků. Děti se dotazovaly, jaké stroje a nástroje hasiči používají při hašení požárů. Vyškolený hasič mívá také noční služby, aby byl při ohlášení požárů pohotově a aby svolal zaměstnance, když je třeba pomoc. Při prohlídce a také ve výškách si musí umět poradit a odhadnout nebezpečí zásahu, aby byl oheň zdolán, neboť při větru se rychle šíří. A jde i o lidské životy. Je známo, že hasiči dovedou používat všech žebříků a také rychle provést zásah s hadicemi. To vše dovedl zajímat školákům vysvětlit dotazovaný hasič, jak dovede se spolupracovníky využít každé chvíle, aby nevznikly další velké škody. Je samozřejmé, že se snaží použít všech dostupných náradí a nových pomůcek, ale

s odvahou. Děti tak prakticky poznaly práci i dobrovolníků při zásahu, i těch odborných. Byla to více jak hodina, kdy se jim mohl při „dnu otevřených dveří“ povolaný pracovník věnovat a kdo ví, zda-li některý nebude záchranářem. /Znám také v některých městech dívky, které nastupují k hašení požárů.../

Děkujeme za to, že jsme poznali tak zásluhou práci hasičů, že mají tak dobrého zaměstnance, který dovedl hovořit o své práci a přiblížit ji.

Jak slyšíme v kostele při Evangeliiu, řekl Pán Ježíš: „*Já jsem dveře,*“ jimi se vchází dobrovolně k pomoci duším a setkání s NÍM jednou po životě pozemském na Věčnost...

Lidmila Vokřínková

KŘEŠŤANSKÁ MÉDIA U NÁS DOMA

Už jste určitě slyšeli nebo četli o Radiu Proglas či televizi Noe. Nebo je máte doma a pouštíte si je. Tato dvě média nejsou jedinými náboženskými stanicemi, které se dají naladit. Jak naladit další? Částečnou odpověď se dozvíte v tomto článku.

Televize

U nás neznámější křesťanská televize je **TV NOE**. Je to televize, která má své hlavní sídlo v Ostravě a vysílá u nás několik let. V televizi jsou nejenom náboženské pořady (mše svaté, přednášky, promluvy Benedikta XVI. atd.), ale i dokumenty či diskusní a hudební pořady.

Pokud se díváte na TV NOE, tak se musíte dívat přes satelit Astra, kde od května začala vysílat slovenská křesťanská televize **TV LUX**. Má obdobný program jako TV NOE a je také bez reklam, financována je obdobně jako ostravská televize. (Pomocí finančních darů od svých diváků.) TV LUX se dá delší dobu naladit na satelitu Thor.

Na satelitu Astra vysílá ještě dalších 14 křesťanských televizí, které jsou nekódované (bez poplatku). Z toho je na území ČR možno naladit 9 stanic bezplatně. Menší problém u těchto stanic je, že nevysílají v češtině a slovenštině. Šest stanic (**Bibel TV, K-TV, Sophia TV, ERF 1, Hope Chan-**

nel a EWTN) vysílá v němčině, v angličtině vysílají dvě stanice (**Daystar TV, God TV**) a v polštině je možno naladit jednu stanic (**TV TRWAM**). Některé z těchto zahraničních náboženských stanic jsou evangelické. Všechny tyto stanice vysílají přes satelit Astra 1.

Rádio

Přes satelit se dají chytit nejenom televize, ale i rozhlasové stanice. U nejrozšířenějšího poskytovatele satelitních služeb na našem území (Skylink) je v rámci všech balíčků, včetně bezplatného, klientům poskytován i příjem některých rozhlasových stanic. S křesťanskou tematikou lze naladit známé katolické **Radio Proglas**. A ve slovenském jazyce vysílají přes Astru křesťanská rádia **LUMEN** a **Rádio 7**. Rádií je na Astrě tisíce, jako televizí, další ovšem neznám a nepouštím je a nepochybují, že některá jsou křesťanská. Pokud máte naladěné televizní stanice přes Astru, tak aniž byste o tom možná věděli, chytáte i tato tři rádia. Na každém dálkovém ovladači je tlačítko, které zmáčknete a přepnete z televize na rozhlas a jde vám rádio přes televizi.

Josef Kolba

Parametry naladění TV NOE a TV LUX:

TV NOE

Nekódovaný
Satelit - Astra 23,5°E
Kmitočet - 12 525 MHz
Polarizace - Vertikální
FEC - 3/4
Symbolová rychlost - 27 500 kS/s

TV LUX

Nekódovaný
Satelit - Astra 23,5°E
Kmitočet - 12 168 MHz
Polarizace - Vertikální
FEC - 3/4
Symbolová rychlost - 27 500 kS/s

TV LUX

Nekódovaný
Satelit - Thor 6: 0,8° W
Kmitočet - 11 919 MHz
Polarizace - Vertikální
FEC - 7/8
Symbolová rychlost - 28 000 kS/s

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI VELIKONOČNÍ SOUTĚŽE

2. neděle velikonoční

1. Najdi v Bibli alespoň 3 odkazy, kde Ježíš mluví o křtu.
 - *Marek 16,16 Matouš 28,19 a Jan 3,5*
2. Vyjmenuj všechno, co nám může v chrámu připomínat svátost křtu.
 - *paškál, křtitelnice, kropenka*
3. Ostatky sv. Jana Křtitele je možné uctít i v ČR. Jsou uchovávány ve velmi vzácném relikvii, který je považován po korunovačních klenotech za druhou nejvzácnější památku v ČR. O jaký relikviiar se jedná a kde je umístěn?
 - *Relikviár sv. Maura v Bečově nad Teplou*
4. Jak se nazývá člověk, který se připravuje na křest?
 - *katechumen*
5. Které ze 7 svátostí patří mezi iniciační (ty, které uvádějí do křesťanského života)?
 - *křest, biřmování, eucharistie*

3. neděle velikonoční

1. Vyjmenuj čtyři církevní příkázání (kancionál).
 - *o nedělích a zasvěcených svátcích se účastnit mše svaté, vyzpovídat se ze svých hříchů alespoň jednou za rok, přijmout svátost oltářní alespoň jednou za rok zvláště v době velikonoční, dodržovat postní dny*
2. Napiš čtyři znaky, vlastnosti církve obsažené ve Vyznání víry (katechismus).
 - *jedna, svatá, všeobecná, apoštolská*
3. Jaké jsou tři stavy církve (viz katechismus - společenství svatých)?
 - *církev putující, trpící (očisťující), vítězná*
4. Apoštolové dostali od Krista moc klíčů, vyhledej větu v Písmu, která o tom hovoří.
 - *Matouš 16,19: „Dám ti klíče od nebeského království, co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“*

5. Jakou modlitbu se modlíme v době velikonočního ráno, v poledne a večer?
 - *Vesel se nebes královno*

4. neděle velikonoční

1. Která starozákonní a novozákonní kniha je nejkratší?
 - *Prorok Abdiáš, List Filemonovi*
2. Kdo jiný kromě Ježíše chodil po vodě?
 - *sv. Petr*
3. Kolik ryb ulovili učedníci na Ježíšův příkaz po jeho zmrtvýchvstání?
 - *153*
4. O kolik měsíců byl Jan Křtitel starší než Pán Ježíš?
 - *o 6 měsíců*
5. Při kterých dvou příležitostech Ježíš plakal?
 - *Když umřel Lazar a před vjezdem do Jeruzaléma na Olivetské hoře.*
6. Jak se jmenoval učedník, který upozornil Ježíše na chlapce s pěti chleby a dvěma rybami?
 - *Ondřej*
7. Z kolika stran byly popsány desky s Desaterem příkázání?
 - *ze dvou stran*

5. neděle velikonoční

1. Vyjmenujte sedm darů Ducha Svatého.
 - *moudrost, rada, síla, umění, zbožnost, rozum, bázeň Boží*
2. Najdi v evangeliu 3 citáty, kde Ježíš hovoří o Duchu svatém.
 - *Jan 3,34 Matouš 28,19 Jan 16,13*
3. Jaké jsou symboly Ducha svatého?
 - *oheň, vítr, holubice, červená barva*
4. Kdo může přijmout svátost biřmování?
 - *každý pokřtěný*
5. Jaké jsou účinky přijetí svátosti biřmování?
 - *vylíčí Ducha svatého, nezrušitelné znamení v duši, pevněji spojuje s Kristem a církví, roz-*

množuje v duši dary DS, dává sílu vydávat svědectví o víře

6. Vyjmenujte čtyři základní kardinální ctnosti.
- *moudrost, spravedlnost, statečnost, mírnost*

6. neděle velikonoční

1. Vyjmenuj sedm skutků tělesného milosrdenství (kompéndium katechismu).
- *sytit hladovějící, poskytovat přístřeší lidem bez domova, oblékat ty, kdo nemají nic na sebe, ujmát se těch, kdo jsou na cestách, navštěvovat nemocné, navštěvovat vězně, pohřbívat zesnulé*
2. Vyjmenuj sedm hlavních hříchů (kompendi-

um katechismu).

- *pýcha, lakomství, závist, hněv, smilstvo, nestřídmost, lenost*
3. Vyjmenuj sedm skutků duchovního milosrdenství (kompéndium katechismu).
 - *dávat radu pochybujícím, poučovat neznalé, napomínat ty, kdo hřeší, těšit zarmoucené, odpouštět urážky, trpělivě snášet obtíže, prosit Boha za živé i mrtvé*
 4. Vyjmenuj dvanáct plodů Ducha svatého (kompéndium katechismu).
 - *láska, radost, pokoj, trpělivost, shovívavost, vládnost, dobrota, mírnost, věrnost, tichost, zadržlivost, čistota*

OBLEČENÍ MINISTRANTŮ

V letošním roce jsem opět jako každý rok obměnil oblečení ministrantů. V příštím roce, pokud se nenechá ušít nové velké oblečení, budeme mít problém v každoroční obměně. Celkem máme v každém kostele 30 oblečení. Každý ministrant má své oblečení. Hlavním důvodem je, že každý si za něj zodpovídá a případně si ho on nese domů na vyprání, a také nevznikají zbytečné hádky či tahanice. Máme i nějaké rezervní oblečení. Problém je v tom, že už nemáme žádné velké náhradní oblečení na výměnu. Konkrétně se to týká ministrantů na druhém stupni základní školy a také u ministrantů na střední škole.

Předpokládám, že asi za rok kolem Velikonoc 2013 nebudeme mít velké oblečení na výměnu. Budeme potřebovat nechat ušít rochetu a sukňe (u vest to není tak aktuální) velikosti 5 (výška 175 - 185 cm). Pokud se nám to podaří, tak

ti starší ministranti, kteří nosí oblečení velikosti 4, si oblečou nové a tak uvolní řadu až k jedničce a proběhne celková výměna. V současné době už má Vlasta Rod rochetu na hraně u sv. Martina, to samé Karel Kokejl a Martin Požár sukni v dolním kostele.

Proto bych Vás, farníky, chtěl požádat, jestli byste někdo neušil velké oblečení. Není to třeba hned, či do září. Když to bude na jaře 2013, budeme za to rádi. Látky, nitě atd. bychom obstarali a zapůjčili vzorové (moje) oblečení. Pokud je to ve Vašich silách a chtěli byste vidět stále naše ministranty upravené u oltáře, kdykoliv přijďte za mnou a rád Vám dodám konkrétní informace.

Josef Kolba

JMÉNA V NAŠEM MĚSTĚ

1. Čenkovská – Družstevní	6. Palackého – V Klínarce	11. Palackého
2. Fritzo	7. Chaloupecká	12. Dr. Richtra
3. B. Smetany	8. Palackého	13. U Váhy – Revoluční – Čenkovská
4. Na Hrázi	9. Fritzo – Masarykovo náměstí	14. A. Dvořáka
5. Roosewelta – Čenkovská – J. Hory	10. Dr. Richtra – J. V. Sládka	15. Bezručova

POUTNICKÝ PRŮKAZ

Z iniciativy Radka Líkaře a Jiřího Brau-nera se nyní i v brněnské diecézi dostává zájemcům po vzoru významných poutních míst v Evropě možnost získat tzv. poutnický průkaz, do kterého si mohou na památku zaznamenávat průběh svého putování i sbírat otisky razítek z míst, kterými prošli.

„Začalo to tím, že jsme se před dvěma lety účastnili poutě do Compostely, kam jsme poslední 130 kilometrů putovali pěšky,“ vzpomíná Radek Líkař z Kunštátu. „Natolik nás to oslovilo, že jsme si s přáteli řekli, že bychom rádi něco podobného uskutečnili v našich zeměpisných podmínkách. Při pouti do Santiaga jsme dostali na začátku tzv. poutnický pas, kam se skutečně psalo i číslo pasu, místo, odkud se na pouť vychází, ze které jsme země a jak putujeme, a na základě tohoto průkazu jsme pak na konci pouti dostali „osvědčení“ o vykonání poutě do Compostely. Proto jsme se rozhodli vydat také u nás podobný poutnický průkaz, který si může každý pořídít na jednu konkrétní pouť. A může to být pouť pěší nebo na kole, autem nebo společná autobusem, popř. i letadlem. Poutnický průkaz nemá sloužit ve smyslu turistickém, že by přinášel - obdobně jako turistické pasy členům Klubu českých turistů - řadu výhod. Jde o památku a následně vzpomínku na místa, která jsme cestou navštívili,“ uzavírá Líkař.

Poutnický průkaz je k dostání v brněnské prodejně DONUM (Petrov 9, 602 00 Brno, tel.: 543 237 047) nebo je možné ho zaslat i na dobírku. Cena včetně obalu 15,- Kč/ks.

KCHK 2012

Dvacátý třetí ročník Katolické charismatické konference se uskuteční ve dnech 11. až 15. července 2012 opět na výstavišti BVV v Brně.

Motto letošní konference se nese v duchu evangelního verše: „*Máme proč se veselit a radovat*“ (Lk 15,32). Hlavním hostem bude P. Daniel

Ange, známý francouzský kněz, misionář, autor mnoha knih pro mládež a zakladatel evangelizační školy „Jeunesse-Lumière“.

Podrobnější informace o programu konference i přihlašovací formulář bude k dispozici na <http://konference.cho.cz>.

POUŤ RODIN

Diecézní pouť rodin a farností ve Žďáru nad Sázavou se bude v brněnské diecézi konat pod záštitou biskupa Vojtěcha Cikrleho letos již po deváté, a to v sobotu 18. srpna 2012 od 9.00 do cca 16.00 hodin.

Letošní pouť proběhne v rámci celostátního setkání mládeže, které je rovněž ve Žďáru nad Sázavou plánováno ve dnech 14. až 19. srpna 2012. Po celou dobu programu je možnost prohlídky areálu kláštera, muzeí, zámku a Santiniho chrámu Zelená hora pro rodiny zdarma.

DIÁŘ OTCE TOMÁŠE

8.7.	15:00	přednáška na faře na téma: Význam kříže a utrpení v životě křesťana, přednáší Jiří Ján, český pravoslavný kněz působící v Řecku
16.7.	10:00	kněžská pouť v Kostelním Vydří s otcem biskupem Vojtěchem
22.7.	10:00	poutní mše sv. v Ružené

30.7. - 4.8. dovolená

12.8.	11:30	poutní mše sv. v Salavicích
18.8.		pouť rodin do Žďáru nad Sázavou

20.-25.8. dovolená

7.9. táborák na zahájení školního roku